

Øjnene op for, ikke var fuldt billigt. Det blev netop fastslaaet, at i den Form skulde den tjene til Fremme af det danske Næringsvæsen i al Almindelighed. Ikke desto mindre blev Udgiften til den lagt udelukkende paa Skibsfarten.

Der er heller neppe Tvivl om, at netop noget af det, der har gjort, at Udgiften til Konsulatvæsenet er vokset, nemlig Indførelsen af de udsendte Konsuler, er, naar det kommer til Stykket, til fuld saa stor direkte Nytte for Handelen som for Skibsfarten, i det hele, at Konsulatafgiften tjener Handel og Industri, i visse Tilfælde ogsaa Landbrug, lige saa vel som Skibsfarten, og paa visse Punkter maaske først og fremmest Handelen, og først derigennem indirekte Skibsfarten, men da ikke udelukkende den danske Skibsfart. Det er lige saa utvivlsomt, at for saa vidt Konsulerne tage sig af danske udvandrede og Danske i Udlandet, løse de en Fællesopgave. Det er af disse Grunde ikke naturligt at lade Omkostningerne dertil bære af et enkelt Erhverv.

I Aarenes Løb er imidlertid Ubilligheden vokset. Den Gang vi fik fastslaaet denne Afgift, regnede man, at den fra Skibsfarten vilde indbringe 140,000 Kr. aarligt. Nu oplyses det i Motiverne, at de Udgifter, som Konsulatvæsenet medfører, for 1903—04 vare 275,000 Kr., men uagtet saaledes Udgifterne, da vi have faaet disse udsendte Konsuler, som ere til fuld saa megen Nytte for andre Erhverv, ere voksede til et saa stort Beløb som 275,000 Kr., har Staten dog af Konsulatafgiften ikke blot Dækning for samtlige Udgifter, men yderligere et Plus, idet det oplyses, at den i samme Aar, 1902—03, gav en Indtægt af ca. 330,000 Kr. Dermed er denne Afgift i Virkeligheden bleven til en Skat paa Skibsfarten, og dette er ikke blot ubilligt, men efter min Opfattelse ogsaa uklogt.

Det er jo dog saaledes, at man vanskelig skal finde noget Erhverv, der i den Grad som Skibsfart er en ren Fordel for den Stat, det er en knyttet til, og ganske særlig gælder det Skibsfarten paa Udlandet. Dens Udøvere ere i det hele næsten kun ydende til den Stat, de have hjemme i. De tjene Penge i Udlandet og sende dem hjem til Underhold af Familien og til Dels til Udredelse af Skatter. Endvidere bidrage de til gennem Rederierne at underholde en hel Del Borgere, foruden at Rederierne jo ærlig søge saa vidt muligt at lade Udrustning, Proviantering og Reparation af Skibene foregaa herhjemme. Alt dette betyder i Virkeligheden, at Skibs-

farten er en rent ydende Faktor i den Stat, den er knyttet til.

Paa Rigtigheden af denne Paastand kan man ogsaa faa gode Prøver. Man ved, at hvor Skibsfarten særlig har floreret, har der næsten altid været Velstand. Herhjemme kan man næsten se hen til enhver af de Kommuner, der særlig have Skibsfart knyttet til sig, og man vil da se, at der er almindelig Velstand. Ser man saaledes hen til Ærø, den sidste ærede Talers Kreds, er den uden Sammenligning vor tættest befolkede Landsdel, der er ca. 8,000 Indbyggere pr. Kvadratmil, medens vi ellers regne 5,000 for meget højt. Ikke desmindre tror jeg, det ærede Medlem vil kunne bekræfte, at det er en forholdsvis velstaaende Befolkning. Paa Fanø, hvor der saa godt som ikke er andet end Sand, Klitter og meget golde Marker, er der dog en velstaaende Befolkning, og hvorfor? Fordi den er inde paa Skibsfart. Er der noget Sted, der er præget af Velstand, saa er det Troense, og enhver, der har besøgt det, vil vide, at det er Skibsfarten, det skyldes. Jeg mindes, at jeg en Gang besøgte Thurø; der slog det mig, at jeg saa ikke andet end Smaaejendomme paa forholdsvis faa Tønder Land, men med fortrinlige Bygninger, hvilket blev forklaret ved, at der boede lutter velstaaende Folk, en havde 50,000 Kr., en 100,000 Kr. osv. Men det, der slog mig mest paa Thurø, var dog, at man tillige sagde, at der ikke fandtes eet Fattiglem. Det er ikke det mindst betydende, at ikke blot bringer Skibsfarten megen Velstand, men dens Følge er ikke, som det i Reglen er ved mange andre Velstand bringende Erhverv, tillige Fattigdom.

At Skibsfarten kun er ydende finder jo ogsaa et slaaende Udtryk under Betragtning af en Stats økonomiske Balance. Det kende vi nok, at naar den synes at se uhyggelig ud, fordi Indførselen i stort Maal overskrider Udførselen, har man altid som en god Hjælp at se hen til Skibsfarten, som overfor Balancen altid kan betragtes som det rene Plus.

Det er disse almindelige Betragtninger og Fakta, som gøre, at man rundt i Verden i voksende Maal har ønsket at fremhjelpe Skibsfarten paa forskellig Maade. Vi have endogsaa set i de sidste Aar, at det frihandelsoktrinære England i Virkeligheden er kommet ind paa det samme. Der har man for Skams Skyld ikke villet tale om Statssubvention, men man har indført nogle Bestemmelser, hvorefter Skibe, der stilles til Statens Disposition i Krigs-